

RADIO SLOVENIA

Uredništvo igranega programa

Goran Gluvić

SMRT MAJAKOVSKEGA

Radijska igra

Čas in kraj dogajanja: od 12. do 14. aprila 1930. v Moskvi

EFEKT: Kapljanje kapelj ...

Glasba

Povezovalc: 28.12.1925. leta je v nekem leningrajskem hotelu Sergej Jesenin naredil samomor. Tedanje umetniške kroge in celotno sovjetsko ljudstvo je pretresla smrt popularnega pesnika. Književniki so tekmovali, kdo bo napisal najizvirnejši nekrolog ali pesem, posvečeno mrtvemu pesniku. Eden med njimi je bil tudi Vladimir Majakovski, ki je pet let pozneje 14.4.1930. leta prav tako naredil samomor.

Glasba

Povezovalc: 12. april 1930 leta. (Glasba) 12. aprila 1930. sta se v domu Hercena, sedežu Zveze pisateljev, pogovarjala Vladimir Vladimirovič Majakovski in Aleksander Petrovič Dovženko. Tema pogovora: Dovženkov film Zemlja.

Majakovski: Slišal sem, da imaš težave z novim filmom?

Dovženko: Da. Si ga gledal?

Majakovski: Pred štirimi dnevi v Klubu.

Dovženko: Rad bi slišal tvoje mnenje.

Majakovski: Kaj naj ti rečem? Zadnje čase ne vem, kaj se dogaja ... ne razumem, ali nočem razumeti. Večkrat bi ga moral videti.

Dovženko: Filma, kakršnega si videl, ne boš imel več priložnosti videti. Krojači v montaži so opravili svoj posel.

Majakovski: .Že?

Dovženko: Na žalost. Sovjetske umetnosti je konec. Rappovci so dosegli svoje. Prihajajo neprebavljivi surogati.

Majakovski: Že zdavnaj je konec vsega. Preden se je začelo, je bilo vsega konec. Sanjali smo lep sen, zatorej, tovariši, zbudimo se, ali pa utonimo v globji spanec, iz katerega ni rešitve.

Dovženko: Nenavaden verz. Vsaj zate. Kot da bi spegovoril Jesenin.

Majakovski: Poslušaj, gledal sem tvoj film in sem srečen, ker sem ga videl.

Povezovalc: Neki uradnik je pogovor prekinil in Majakovskega obvestil, da ga nekdo želi na telefon.

Uradnik: Tovariš Vladimirovič, telefon za vas.

Majakovski: Se je predstavil?

Uradnik: Na žalost ni.

Majakovski: Oprosti za hip, Saša. (Glasbeni akcent. V kabini za prhanje) Majakovski. Želite?

Agent: (iz cevi za prhanje) Poslušaj, kuža.

- Majakovski:** Kuža? Kdo pa ste, da si dovolite tako nesramno pogovarjati z mano?
- Agent:** Zvedeli boste, saj se kmalu srečava!
- Majakovski:** Zakaj me vseskozi nadlegujete! Vaša predrznost nima meja, kaj ne? Če ste mož, čeprav dvomim o tem, pridite k meni osebno!
- Agent:** Ne polagajte slušalke. Tega vam ne bi svetoval.
- Majakovski:** Kaj še hočete?
- Agent:** Oblast ni ne igra ne hvalospev, pač pa ukazi. Ne rabimo duše, ki jo puščaš kot plašč na obešalniku. Od sedaj naprej bomo pristneje sodelovali.
- Majakovski:** Pristneje? Kakšen izraz je to?
- Agent:** Izraz nekega policaja, ki je hotel postati pesnik, ali izraz pesnika, ki je postal policaj.
- Majakovski:** Kaj trobezljate?
- Agent:** Okrog nas so sovražniki. Sploh se ne zanimate zanje. Le pesmice pišete, prosim vas. Tega bo kmalu konec. Naredili ste hudo napako, ko ste napisali igro „Prha“. Dajemo vam priložnost, da se odkupite.
- Majakovski:** Poslušajte enkrat za vselej... (prekinjena zveza na telefonski liniji)
(V klubu...)
- Povezovalc:** Majakovski se je vrnil k Dovženku, vendar ni več govoril. Kmalu za tem se jima je pridružil Lev Nikulin.
- Nikulin:** Kaj je, tovariša, čemu ta nesrečni molk? Saša s tvojim filmom bo še vse v najlepšem redu. Ostal bo v zgodovini filma, če se bo kdaj pisala. In se tudi bo, to ti jaz zagotavljam.
- Dovženko:** Prodajaš optimizem? Ali cinizem?
- Nikulin:** Motiš se. Industrija je naša prihodnost in film je plod industrije. Naša naloga je, da industrijo ukrotimo, jo zasadimo v človeka, iz katerega bo vzklila nova umetnost. Socialistična, recimo! Poglej našega Vladimirja Vladimiroviča. Pred kratkim so mu iz Pariza dostavili mali Renault, čudo avtomobilske industrije. Toda vsakdo ne more prijeti za volan, razen če ni umetnik vožnje. Umetnik vožnje je pa le tisti, ki ljubi čudo mehanike. O tem, da je naš dragi Volodja pravšnji, ni vredno govoriti. On ljubi zvok motorja kot ljubi verze. Serjoža Jesenin je ljubil melodijo brez, toda Volodja ljubi melodijo motorja; to je edina razlika med velikima pesnikoma. Na žalost enega ni med živimi. Eden je ljubil, drugi še vedno ljubi. Volodja, zakaj molčiš? Si zadovoljen s svojim Renaultom?
- Majakovski:** Pozdravljena, prijatelja.
- Nikulin:** Kaj mu je? Kadar koli sem mu omenil stroje ali avtomobile, je govoril ure in ure, da si se ga komaj znebil, zdaj pa...
- Dovženko:** Zadnje čase mu moskovsko ozračje zelo škodi.

(Efekt: Koraki...)

Povezovalc: Majakovski se je odpeljal s svojim Renaultom do zgradbe na Lublanskem prehodu, kjer je stanoval. Ko je parkiral, je zaloputnil z vrati, da je odmevalo. Nikoli ni naredil česa podobnega. (Iloputanje z vrati, koraki po stopnicah navzgor) S težkimi koraki je hodil po stopnicah navzgor. Na pol poti je srečal gospodinjo.

Gospodinja: Vladimir Vladimirovič?

Majakovski: A vi ste? Oprostite, ker vas nisem opazil. Zelo sem utrujen. Vidim, da se odpravljate.

Gospodinja: Pospravila sem vaše stanovanje, kot ste mi naročili, vendar... Ne hudujte se name.

Majakovski: Ne razumem, kaj hočete povedati.

Gospodinja: Že nekaj časa vam pospravljam in nikoli nisem premaknila vaših stvari v sobi, kjer pišete.

Majakovski: Povejte, no, že, utrujen sem.

Gospodinja: Zdi se mi, da nekateri predmeti niso na istem mestu, kot jih ponavadi puščate.

Majakovski: O čem govorite? Saj vendar ne pričakujete, da bodo vseskozi na istem mestu. Nisem avtomat. Kakšen dan! Mar srečujem neznanne ljudi?

Gospodinja: Ne hudujte se name. Hotela sem le, da me ne bi krivili za nered v vašem stanovanju. Včeraj, ko ste mi telefonirali, niste omenjali razmetanih zvezkov in knjig. Zdaj pa vidim... da ste zelo napeti...

Majakovski: O čem govorite?

Gospodinja: Veste, Vladimir Vladimirovič, jaz sem vestna gospodinja. In boli me, če puščam nered za sabo, pa čeprav mi tako ukažejo. Ne bi želela, da se sliši o meni... (zajoka)

Majakovski: No, povejte, kaj.

Gospodinja: Da se sliši o meni, kot da nisem hotela pospraviti.

Majakovski: Pomirite se. Dajte, naj vas objamem. Se bolje počutite?

Gospodinja: Da.

Majakovski: Pridite spet prihodnji teden. Prav?

Gospodinja: Če bo bog dal, bom. Nasvidenje.

Glasba

Povezovalc: Majakovski je potem stopil v stanovanje in v svojo delovno sobo. Takoj se je prepričal, da je razmetana.

Majakovski: Ne, ne, z mano se ne bodo več igrali. Rappovci so postali navadna drhal in njihovo pesništvo pokvarjen golaž.

Povezovalc: Sedel je za mizo in zapisal: „Vsem!“ Nato je za sabo zaslišal korake. Ozrl se je.

- Majakovski:** Ti? Jesenin? Kako?
- Jesenin:** Kaj je, bratec, zgubljaš tla pod nogami? Vidim, da pišeš pesem. Vem, da jo pišeš, Volodja. Vem tudi, kakšno pesem bi napisal, če se jaz ne bi prikazal. Nikoli ne boš napisal pesmi o svojih preganjalcih. Z mojim prihodom se je vse spremenilo.
- Majakovski:** Kaj se nisi pred leti obesil?
- Jesenin:** (smeh) Sem in kaj potem? Bil sem mrtev in sedaj sem živ. Toliko časa bom živ, dokler te ne rešim. Ne bom dovolil, da se zatreš pred idejo, o kateri si prepeval.
- Majakovski:** O čem govoriš?
- Jesenin:** Tajna policija te bo odstranila. V napoto si ji. Dokler te je oblast rabila, si obstajal. Ko si pričel dvomiti, so se odločili, da ne bodo sprejemali tvojih uslug. Potrebujejo molčečega heroja.
- Majakovski:** Nor si.
- Jesenin:** Slišal sem, da si mi hotel pomagati dan pred mojim samomorom. Edini si bil, ki je spoznal, da se ni šaliti s človekovim obupom. V zahvalo ti bom sedaj pomagal.
- Majakovski:** Zgini, da te ne vržem iz stanovanja.
- Jesenin:** Nikamor ne grem, dokler ne opravim svoje naloge.
- Majakovski:** Ti sploh nisi Jesenin! Če te zagrabil... Če te zagrabil... Ti sploh nisi Jesenin. Če te zagrabil...
- Jesenin:** Za tvojim hrbtom sem.
- Majakovski:** Lepo se zabavaš, tovariš duh!
- Jesenin:** Mrtvih pač ne moreš ujeti. Torej, začniva. Rad bi takoj razčistil zadevo. Kot prvo - naredil boš samomor. Kot drugo - pred tem boš napisal poslovilno pismo, ki ti ga bom narekoval.
- Majakovski:** Jaz Majakovski - da bi jaz naredil samomor? Jaz, poet, ki navdušuje množice z optimizmom...
- Jesenin:** No, no, oba veva, kdo si. Nežni kuža, kot si se rad podpisoval v pismih Ljilji Brik, ženi tvojega najboljšega prijatelja Osipa. Piši! Naslov, ki si ga zapisal, je dober. Torej - „Vsem!“ Sedaj pa naprej! (Narekuje tudi interpunkcije) „Ne krivite nikogar za mojo smrt, in, prosim vas, ne spletkarite. Pokojnik tega ne bi maral. Mama, sestri, in tovariši, oprostite - to ni način (ne priporočam ga drugim), vendar drugačnega izhoda nisem našel. Ljilja, ljubi me. Tovarišica oblast - moja družina so: Ljilja Brik, mama, sestri in Veronika Vitoldovna Polonskaja. Če jim zagotoviš normalno življenje - hvala ti. Nedokončane verze dajte Brikovim, oni bodo poskrbeli zanje.“ Tako Volodja, to bo vse.
- Majakovski:** (ponavlja) Oni... bodo... poskrbeli zanje...
- Jesenin:** No, tu vidim neko pesem. Zanimiva. Prepiši jo.
- Majakovski:** Jesenin, ne vem, zakaj to počnem.

Jesenin: Kmalu boš zvedel. Živi niso zmožni tega spoznanja. Odlično. Zadovoljen sem s tabo. Dragi Volodja, jaz sem opravil svojo nalogo. Živeti in umreti ni kیکakršna novost. Morda se strinjam, kar si napisal v pesmi o meni; da ni težko umreti, da je težje zgraditi življenje. Kakor kdaj. Ti, če vzamem tvoj primer, ki si gradil svoje življenje brez omahovanja, spoznaš, da je gradnja neprimerno lažja od uničenja. Živeti in umreti ni nikakršna novost. (se oddalji)

Majakovski: K vragu! Nihče me ne bo zvlekel v nasilno smrt. Niti ti ne, Serjoža. Kje si? Kam si zginil? (premor) Izgnati te moral iz svojih misli! Izgnati!

(Telefon pozvoni. Dvig slušalke.)

Agent: Poslušaj. Majakovski. (šumenje vode...) Jutri zvečer pridemo. Prepričani smo, da je bil pogovor z Jeseninom koristen in plodovit. Dovolimo ti, da jutrišnji dan, zadnji dan v svojem življenju, izkoristiš za osebne zadeve. Stori po navodilih!

(Klik telefona in značilni zvok prekinjene zveze...)

Majakovski: Majakovski ne bo nikoli naredil samomora!

Povezovalc: 13. aprila 1930. leta zjutraj, ko je Majakovski zaspal za mizo, je spet pozvonil telefon.

(Telefon zvoni)

Majakovski: K vragu! (dvig slušalke...)

Katajev: (po telefonu) Vladimir Vladimirovič?

Majakovski: A ti si, Katajev? Kaj bo dobrega?

Katajev: Poslušaj, prirejam majhno zabavo danes zvečer. Vabim te, da se nam pridružiš. Z Noro seveda.

Majakovski: Odlično, Katajev. Prideva. Vidimo se na zabavi.

Katajev: Pozdravljen.

Majakovski: (položi slušalko) Dobra zamisel.

Povezovalc: S tem, ko je izgovoril: „Dobra zamisel,“ je Majakovski začel kovati načrt, kako bi nikoli in nikjer ne bil sam. Vedno ga bodo obkrožali ljudje... A kogarkoli je tistega jutra poklical, ga ni bilo doma ali pa se ni oglasil. Sedel je v avto in se vozil po moskovskih ulicah. Pozno popoldne se je pripeljal pred zgradbo Umetniškega gledališča, kjer ga je čakala Veronika Polonskaja.

(Brnenje avtomobilskega motorja v teku, ropot vrat, ki se zaprejo...)

Polonskaja: Kaj si počel ves dan? Si se zabaval?

(Vožnja z avtomobilom medtem pogovor...)

Majakovski: Vozil sem se okoli.

Polonskaja: Bled si.

Majakovski: Prehlajen sem. Po obisku pri Katajevu bova šla k meni na Lublanski prehod. Prosil bi te, da ostaneš nekaj dni pri meni, da nikamor ne hodiš brez mene.

Polonskaja: Ne morem.

Majakovski: Prosim!

Polonskaja: Si nor? Dopoldan imam vajo. Ne bi rada zapravljala priložnosti. Glavne vloge ne dobiš vsak dan.

Majakovski: K vragu naj gredo glavne vloge!

Polonskaja: Kaj ti je? Zakaj se razburjaš?

Majakovski: Razumeš - ne! Vsi mi odgovarjajo - ne! Povsod samo - ne!

(Glasbeni akcent)

Povezovalc: Veronika Polonskaja in Vladimir Majakovski sta se odpeljala na zabavo, ki jo je priredil Katajev. Družba se je precej dolgočasila. Vrnili sta se pozno zvečer.

Polonskaja: Volodja, dragi, povej, kaj se dogaja s teboj?

Majakovski: Utrujen sem. Utrujen in prehlajen. Samo to.

Polonskaja: O, tudi jaz sem utrujena. Zdi se mi, da bom zaspala še preden se zvrnem v posteljo. Jutri me čaka naporna vaja.

Majakovski: Torej vztrajaš?

Polonskaja: Razumi me. Zakaj si me ves večer obmetaval s papirčki, a? Povej!

Majakovski: Pojdi spat. Jutri se bova pogovorila.

Povezovalc: Polonskaja in Majakovski sta šla spat. Ko sta trdno spala, so 14. aprila ob dveh zjutraj agenti tajne policije predramili Majakovskega.

(Glasbeni akcent...)

Majakovski: Kaj si dovolite?

Agent: Sinoči smo te čakali. Nisi se držal dogovora.

Majakovski: Še vedno ste prepričani, da bom sodeloval.

Agent: Ne, ne, sedaj je prepozno. Odklonil si. Nam niso potrebni dvomljivci. Odklonil si. Kje je revolver, ki si ga dobil, ko si snemal film „Ni rojen za denar?“ Ko Polonskaja odide, se bo zgodilo, kar se bo moralo zgoditi. Ne poskušaj je prepričevati, da bi ostala. Kje je revolver?

Majakovski: V predalu. (premor) Kje ste? Kam ste odšli? Najbrž sem vse skupaj sanjal.

Polonskaja: (Se prebudi) Volodja, si me klical?

Majakovski: Mora me tlači. Zaspil.

(Glasbeni akcent)

- Povezovalec:** Zjutraj ob deseti uri in deset minut je Majakovski šel spat, medtem ko se je Polonskaja že pripravljala za odhod.
- Polonskaja:** Volodja, grem. Zbudila sem te, da ti rečem nasvidenje.
- Majakovski:** Ne hodi, Nora! Ne zapuščaj stanovanja.
- Polonskaja:** Kaj ne razumeš, da takšne priložnosti zlepa ne bom imela. Če zamudim vajo...
- Majakovski:** Počakaj, grem s tabo.
- Polonskaja:** Ne bodi nor. Mudi se mi. Zvečer pridi pome. Adijo!
- (Efekt: koraki iz sobe ...)
- Povezovalec:** Polonskaja je izstopila iz stanovanja ob desetih in deset minut. Čeprav je opazila osebo, ki je stala ob vratih, in se ji je zdelo, da je Jesenin, se ni ozirala, pač pa je stekla po stopnicah navzdol. (koraki po stopnicah) Majakovski je sedel v postelji.
- Majakovski:** Naj se zgodi, kar se mora zgoditi. Pridite, čakam vas. Vendar se ne bom ubil. In kako boste dokazali? (panično) Pismo! Poslovilno pismo moram uničiti.
- (Glasbeni akcent)
- Povezovalec:** Ob desetih in petnajst je Polonskaja zaslišala strel, ki je prišel iz stanovanja Majakovskega.
- (Strel iz revolverja. Koraki... Glasbeni akcent)
- (Polonskaja se ustavi in steče po stopnicah navzgor. Koraki moških navzdol. Polonskaja se za hip ustavi.)
- Povezovalec:** Polonskaja se je vrnila v stanovanje, kjer je zagledala Majakovskega mrtvega.
- Polonskaja:** (histerično krikne)
- (Glasbeni akcent)
- Povezovalec:** 14. aprila 1930. dopoldne. Ob njem je ležal revolver, ki ga je pred dvanajstimi leti uporabljal kot rekvizit v filmu „Ni rojen za denar“. Vendar začnimo znova. Poskušajmo osvetliti nekatere dogodke, ki so se predčasno ali istočasno zgodili. Najprej telefonski klic neznanca. Povod zanj je bila prazna igra „Prha“.
- Neznanec:** (glas iz cevi za prhanje, kakor po telefonu) Poslušaj, Majakovski, jaz sem delavec in komunist. Gledal sem tvojo igro. Pravo sranje! Nerazumljivo navadnemu človeku. Izredno razočaran sem, tovariš Majakovski. Zakaj nisi napisal, da se birokratu upirajo delavci ali člani partije? Kdo te je plačal, da tega nisi storil? Imperialisti, ki si jih srečaval na svojih potovanjih po svetu? Zakaj nisi delavce ali komuniste prikazal, kako prhajo birokrata, kot se dogaja v resnici, a? Užalil si nas, zato takšnih žalitev ne bomo prenašali!
- Majakovski:** Nihče mi ne bo ukazoval, kako naj pišem! Poleg tega pa bi se lahko predstavili.

Neznanec: Pa še kako boš! Mi izdelujemo papir in tiskamo tvoje umotvore. Nihče nas ne bo žalil. To je opozorilo.

(Klik telefona. Prehod v akustiko pisarne...)

Povezovalec: Pogovor med upravnikom Umetniškega gledališča in agentom policije.

(Vrata se zapro...)

Upravnik: ,Želite, tovariš?

Agent: Zanima me Veronika Vitoldovna.

Upravnik: Polonskaja?

Agent: Da, prav ona.

Upravnik: Kot igralka ali človek?

Agent: Predvsem kot igralka.

Upravnik: Nadarjena je, vendar ji manjka igralskih izkušenj, ki jih bo s trdim in poštenim delom kmalu dosegla.

Agent: Ali menite, da bi lahko prevzela glavno vlogo v vaši naslednji predstavi?

Upravnik: Ne. Pravzaprav težko. Prej bi ji škodovalo kot koristilo. Vedno smo pazili, da se naši igralci pravilno razvijajo.

Agent: Rekli ste: težko. Odpravite to težavo in ji dajte glavno vlogo.

Upravnik: Tega ne morem...

Agent: To je ukaz! Jutri se bo oglasil naš kurir. Poskrbite, da mu boste izročili urnik gledaliških vaj. Nasvidenje, tovariš upravnik.

(Efekt - vrata se zapro; akustika ulice)

Povezovalec: Ko je gospodinja stopila iz zgradbe na Lublaskem prehodu, so jo pričakali isti agenti, ki so bili pri upravniku.

Agent: Tovarišica, stopite v avtomobil, radi bi se pogovorili z vami.

Gospodinja: Kaj hočete od mene?

Agent: Nič se vam ne bo zgodilo. Vstopite.

Gospodinja: Strah me je.

(Zapiranje vrat, vžig motorja, vožnja in pogovor med vožnjo...)

Agent: Vi ste gospodinja pri Vladimirju Vladimiroviču?

Gospodinja: Da, enkrat na teden mu pospavim.

Agent: Ali bi želeli biti gospodinja pri našem velikem Stalinu?

Gospodinja: Oh, tovariš, vi se prav gotovo šalite z mano?

Agent: Se vam zdimo, kot ljudje, ki bi se šalili?

Gospodinja: Ne.

Agent: Torej?

Gospodinja: Veliki Stalin...

Agent: Da, veliki Stalin.

Gospodinja: Veliki Stalin...

Agent: Veliki Stalin!

Gospodinja: Veliki Stalin...

Agent: Veliki Stalin.

Gospodinja: Veliki Stalin najbrž ne bi bil zadovoljen z mano.

Agent: To je vaš osebni problem.

Gospodinja: Sicer mi pa izkazuje veliko čast.

Agent: Da ali ne?

Gospodinja: Da.

Agent: Odpeljali vas bomo k njemu. Takoj.

Gospodinja: Takoj? Ampak...

Agent: Kaj?

Gospodinja: Morala bi sporočiti Vladimirju Vladimiroviču, da si poišče drugo gospodinjjo.

Agent: Obvestili ga bomo. Sicer pa je ne bo več potreboval.

(Efekti utihnejo...)

Povezovalc: Tako se je za gospodinjjo zbrisala vsaka sled. Morda se zdi, da je epizoda nepomembna, vendar ne moremo preko dejstva, da je edina videla razmetano stanovanje. Morda pa je videla še kaj, kar si ni upala povedati Majakovskemu? Morda je videla Jeseni-na? Če ga je, je to zavestno zamolčala, kajti kdo bi klical noro gospodinjjo, ki se ji prikazujejo duhovi, da jim pospravlja? Naslednja zadeva.

(Vstop v avto in vožnja...)

13. aprila, ko se je Majakovski vozil po moskovskih ulicah, je začutil dih za vratom. Obrnil se je. (Med vožnjo v avtu...)

Majakovski: Kaj počneš zadaj?

Jesenin: Res nenavadno vprašanje. Danes je tvoj zadnji dan. Vidim, da si osamljen, pa sem ti prišel delat družbo.

Majakovski: Ni mi potrebna družba. Hočem biti sam.

Jesenin: Če želiš, bom spremenil razlog. Prišel sem, ker se še nikoli nisem peljal s tabo, pa bi res rad videl, kako voziš. No, dobro, vprašaj me, kar te muči. Povedal ti bom. Zato sem tu.

Majakovski: Ne razumem te.

Jesenin: Vem, da želiš zvedeti, kako je tam.

Majakovski: Kje „tam“?

Jesenin: Na drugem svetu.

- Majakovski:** (se prične krohotati) Nehaj, Serjoža, misliš, da verjamem v drugi svet. No, če želiš povedati, povej.
- Jesenin:** Lepo je. (premor)
- Majakovski:** Samo lepo. Nič konkretnega?
- Jesenin:** Nič. Nič.
- Majakovski:** Ne verjamem, da si Jesenin, vendar...
- Jesenin:** Moram priznati, da dobro obvladaš stroj. Varnega se počutim, ko ti voziš.
- Majakovski:** No povej, kako je tam.
- Jesenin:** Pa se le nisi mogel premagati. Praznina je, dragi moj Volodja, praznina.
- Majakovski:** Lažeš!
- Jesenin:** Vendar ne taka kot jo ti zadnje dni čutiš. Kot sem jo jaz takrat. Praznino, ki te obremenjuje. Prav nasprotno. Začutiš nenavadno olajšanje. In potem lepoto.
- Majakovski:** Ne, ne in ne! Vem, zakaj sediš za mano! Prepričuješ me. Zgini! Ne bom šel po tvojih stopinjah!
- Jesenin:** Revoluciji se lahko izogneš, smrti ne!
- Majakovski:** Zgini.
- Jesenin:** Odhajam. Polonskaja te že čaka.
- (Efekti potihnejo postopoma...)
- Povezovalc:** Majakovski in Polonskaja sta se, kot je že znano, odpeljala na zabavo h Katajevu. Na zabavi sta bila prisotna tudi Nikulin in Dovženko. Pogovarjala sta se. O kom? O Majakovskem.
- (Efekti - avtomobilska vrata se zapro; prehod v stanovanje, kjer je zabava...)
- Nikulin:** Si slišal?
- Dovženko:** Kaj?
- Nikulin:** Sedaj je na vrsti Majakovski. Če odstranijo njega, bo soc-realizmu pot izkrčena.
- Majakovski:** Slišim, da me omenjata.
- Nikulin:** Pogovarjala sva se o napadih na tvoje delo. Bojim se zate.
- Majakovski:** Ne razumem.
- Nikulin:** Razumeš, pa še kako. Vsi se pretvarjamo, kot da ničesar ne razumemo. Z nami pa se igrajo kot s kockami. Prijatelja, najbolje bo, da se poslovim. Že tako sem preveč rekel. Stene imajo ušesa. Upam le, da ne tudi tu pri Katajevu. Nasvidenje - upam.
- Dovženko:** O čem govori Nikulin?
- Majakovski:** Ne vem.

- Katajev:** Se zabavata, fanta?
- Majakovski:** Komu je do zabave, Katajev?
- Katajev:** Da, komu? Hotel sem narediti zabavo za vse, ki vam zadnje čase pošiljajo strupene puščice, vendar vidim, da je strup močnejši od vaše krvi.
- Dovženko:** Ničesar ne razumem.
- Katajev:** Manj ko veš, bolje je.
- Majakovski:** Ni res! Veliko več bi morali vedeti!
- Katajev:** Vem, da je to nemogoče, zato sem prepričan, da je bolje ničesar ne vedeti.
- Dovženko:** Ali mi bo kdo povedal, kaj se dogaja?
- Katajev:** Ti razmišljaš s kamero, ne z besedo. Vendar ko bodo spoznali, kakšno moč ima filmski trak, potem...
- Dovženko:** Kaj potem? Kdo bo spoznal.
- Katajev:** Mene mogoče več ne bo. (premor) Odhajaš?
- Majakovski:** Da, ne počutim se dobro. Prehlad me daje. Saša, oglasi se.
- Katajev:** ,Žal mi je, ker zabava ni uspela.
- Majakovski:** Ne bodi žalosten, na svidenje, stari. Nora, greva.
- Katajev:** Kaj praviš na vse to, Dovženko?
- Dovženko:** Sovjetske umetnosti je konec. In ta konec je treba dokumentirati na filmskem traku.

{Prehod v novo akustiko -}

- Povezovalec:** Potem ko so ga obiskali agenti, je Majakovski zaspal. Okrog pol pete zjutraj se je zbudil in si prižgal cigareto.

(Irealni efekti...)

- Jesenin:** Dobro jutro, Volodja. Danes je tvoje zadnje jutro v realnem svetu. Umrli boš ob deset petnajst, kajne?
- Majakovski:** Serjoža, me ne bi nehal obiskovati?
- Jesenin:** Hotel sem ti reči, da se nimaš česa bati.
- Majakovski:** Opugumljaš me, vendar zastonj. Ne bom si vzel življenja.
- Jesenin:** To sedaj ni pomembno. Pomembnejše je, da te bodo častili kot velikega sovjetskega, manj ruskega pesnika. Kot velikega socialističnega pesnika. Čestitam.
- Majakovski:** Ali je na drugem svetu... cinizem dovoljen?
- Jesenin:** Torej si premišljeval o drugem svetu?
- Majakovski:** No prav. Spal bom. Ti pa sedi tu in me glej, če želiš.
- Jesenin:** Torej si premišljeval o drugem svetu! Premišljeval si... Premišljeval... (se oddalji)

Povezovalc: Jesenin ni ostal pri Majakovskem. Vse jutro se je sprehajal po Lublankem prelazu. Ko je Polonskaja odšla, je stal ob vratih stanovanja. Medtem je Majakovski skočil iz postelje in neutrudoma iskal pismo, ki mu ga je narekoval Jesenin.

Majakovski: Pismo! Poslovilno pismo moram uničiti. Kje je?

Agent: Poslovilno pismo je na varnem. Sedaj pa na delo. Najbolje bo, da opraviš sam. Tako kot ti je Jesenin svetoval. Izvoli revolver.

Majakovski: Vi ste še vedno prepričani, da se bom ubil?

Agent: Daj, daj, opravite. Ne bomo zgubljali časa.

Majakovski: Pobil vas bom kot zveri! (večkrat repetira, a revolver je brez nabojev)

Agent: Bili smo pripravljeni na to. V redu, vidim, da nočete sodelovati niti v zadnjih trenutkih svojega življenja. Primite ga! Sam bom opravil.

(Strel iz revolverja.)

Agent: Opravljeno. Gremo, tovariši.

Povezovalc: Tako se je končalo spretno sleparjenje. Preden se je Polonskaja vrnila v stanovanje, je Jesenin stopil k Majakovskemu.

(Glasbeni akcent)

Jesenin: Sedaj sva spet skupaj, Volodja.

Povezovalc: (svečano) Štirinajstega aprila tisočdevetstotridesetega leta ob desetih in petnajst minut se je ustrelil Vladimir Vladimirovič Majakovski v svoji sobi na Lublanskem prehodu in sicer z revolverjem, ki ga je uporabljal v filmu „Ni rojen za denar.“ Bil je star sedemintrideset let. Na mizi so našli njegovo poslovilno pismo, ki ga je napisal dva dni prej.

(Glasbeni akcent)

Uradna verzija ne vsebuje nobenih podatkov več.

Začnimo znova.

(Efekt - kapljanje kapelj; nato ista glasba kot na začetku igre...)